

Bara en önskan sid 2

ba- ra en öns-kan, ba- ra en. Som- li- ga har så mån- ga.

Bara en önskan, bara en.
Ligger och ber och tigger
så det borde röra en sten.
Men också stenen ligger.

Henne jag slutligen dröjde hos
håller jag, handen, rösten.
Som när vi fann en förstenad ros,
praktfull, unik, i hösten;
efter en frostnatt var sagan all,
rosen låg utströdd bara.
Vissnade aldrig. Ett sönderfall.
Slut. Så skulle det vara.

Djupare in, genom märe och ben,
dagar och nätter långa,
bara en önskan, bara en.
Somliga har så många.